FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 10. DECEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den foreliggende tjenestemandssag, Colette Novi, der er tjenestemand i lønklasse B 2, har siden 1965 været ansat ved Kommissionen.

Fra begyndelsen af april 1972 til slutningen af marts 1975 blev hun tilstået tjenestefrihed uden løn af personlige årsager (forlænget to gange) for at beklæde en stilling som kontor- og bogholderiassistent hos den udsendte inspektør for Den europæiske Udviklingsfond i Yaoundé (Cameroun). Grundlaget for dette arbejde var en kontrakt indgået den 10. marts 1972 med Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde. Denne belgiske sammenslutning var oprettet alene med det formål at stille det nødvendige personale til rådighed for Komissionen med henblik på administrationen af projekter under Den europæiske Udviklingsfond.

Ved afgørelse af 6. juni 1975 blev sagsøgeren efter udløbet af hendes tjenestefrihed atter tilknyttet generaldirektoratet for »udvikling og samarbejde« under Kommissionen, og ved en anden afgørelse af samme dato blev hun igen udstationeret hos sin tidligere arbejdsgiver, den udsendte inspektør i Cameroun. I afgørelsen blev det udtrykkeligt fastslået, at såvel aflønningen af Colette Novi som alle yderligere udgifter i forbindelse med udstationeringen ikke ville blive afholdt af Kommissionen. Noget tilsvarende er bestemt i afgørelsen af 26. januar 1977, hvorved udstationeringen blev forlænget, idet det også heri udtrykkeligt hedder, at aflønningen af Colette Novi og alle yderligere udgifter i forbindelse med udstationeringen vil blive afholdt af Den europæiske Udviklingsfond

Endelig ophævede Kommissionen ved afgørelse af 12. maj 1978 alle tidligere afgørelser om tjenestefrihed samt afgørelsen om hendes genindtræden og bestemte samtidig, at Colette Novi i tjenestens interesse blev overflyttet til tjeneste som kontor- og bogholderiassistent hos den udsendte inspektør for Den europæiske Udviklingsfond med tilbagevirkende kraft for perioden 1. april 1972 — 30. april 1975, således at udgifterne også for denne periode skulle afholdes af udviklingsfonden.

Under henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 38, litra d), hvorefter en tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse, »har ... krav på at få godtgjort alle yderligere udgifter, der er foranlediget af den midlertidige tjeneste«, krævede Colette Novi efter udstationeringens ophør pr. 31. oktober 1979 i skrivelse af 24. januar 1980, at Kommissionen udbetalte hende i alt 220 205 BFR. Disse omkostninger til transport af hendes møbler til et opmagasineringsfirma, selve opmagasineringen af møblerne, og transporten fra firmaet opstod som følge af, at hun forud for sin afrejse til Cameroun havde opgivet sin bolig på sit hidtidige tjenestested i Bruxelles.

Ved skrivelse af 1. april 1980 afviste Kommissionen kravet, bl.a. med den begrundelse, dels at flytningen ikke var godkendt, dels at udgifterne, der i øvrigt

1 — Oversat fra tysk.

i stor udstrækning blev dækket af de ydede bosættelsespenge på i alt 182 421 BFR, kun var opstået på sagsøgerens foranledning. Efter at endnu et krav var blevet afvist ved skrivelse af 14. maj 1980, indgav sagsøgeren den 8. august 1980 en administrativ klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2.

Da denne klage ikke blev besvaret, anlagde Colette Novi den 11. marts 1981 sag med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale 220 205 BFR med renter samt sagens omkostninger.

Jeg skal fremsætte følgende forslag:

1. Under skriftvekslingen har Kommissionen gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, idet afgørelserne af 6. juni 1975 og 12. maj 1978 efter Kommissionens opfattelse må anses for akter, som indeholder et klagepunkt, og som i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, skulle have været anfægtet ved administrative klager inden for de fastsatte frister. Det fremgik nemlig klart af de pågældende afgørelser, at de yderligere udgifter ikke skulle afholdes af Kommissionen, men af Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde.

Ifølge sagsøgeren kan og bør en sådan ordning derimod ikke indbære en fravigelse af de rettigheder, der tilkommer hende i henhold til vedtægtens artikel 38, litra d); ordningen må snarere blot anses for en omkostningsfordeling mellem Kommissionen og Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde.

Under den mundtlige forhandligen er Kommissionen ganske vist ikke kommet nærmere ind på sin formalitetsindsigelse, og har derfor øjensynligt med rette ikke opretholdt indsigelsen om afvisning af søgsmålet. I medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan nemlig enhver person, der er omfattet af vedtægten, forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. En udtrykkelig eller stiltiende afvisning af ansøgningen åbner mulighed for at indbringe en administrativ klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Såfremt en tjenestemand — som i det foreliggende tilfælde — har forelagt en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, og ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt afviser den, skal det ved gennemgangen af ansøgningens grundlag undersøges, om afvisningen er sket med rette. Da de i vedtægten fastsatte frister er overholdt, både ved indgivelsen af den administrative klage og ved anlæggelsen af søgsmålet, og da der ikke er fremført andre formalitetsindsigelser, bør søgsmålet antages til realitetsbehandling.

2. Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende at aftalen om opmagasinering af hendes møbler i Bruxelles har været en »logisk følge« af udstationeringen i Yaoundé. Efter at hun var flyttet, var der nemlig ikke nogen fornuftig grund til at opretholde boligen på hendes tjenestested, navnlig da hun som hidtil havde en bolig på sit hjemsted i det sydlige Frankrig og også anså dette sted for det sted, hvor hun hørte til. Da hun ikke måtte tage sine møbler med til Cameroun, havde hun således kun den mulighed at lade dem opmagasinere. Derfor må omkostningerne ved opmagasineringen betragtes som yderligere udgifter, som er foranlediget af udstationeringen, og som skal godtgøres i henhold til vedtægtens artikel 38, litra d).

Derimod har Kommissionen indtaget den holdning, at disse omkostninger hverken kan anses for en umiddelbar følge af udstationeringen eller for en yderligere udgift i den nævnte bestemmelses forstand. Hvis man ikke kan tiltræde denne opfattelse, må man i hvert fald gå ud fra, at disse udgifter skal fradrages i det beløb på i alt 266 307 BFR, som er udbetalt sagsøgeren i form af tillæg for oversøisk tjeneste, udlandstillæg, bosættelsespenge samt bosættelsespenge ved fratræden.

For straks at foregribe resultatet må man efter min mening tilslutte sig det af Kommissionen fremførte hovedargument. Uden at man behøver komme ind på spørgsmålet om, hvorvidt der på grund af de nævnte kontraktsklausuler overhovedet tilkommer sagsøgeren noget krav mod Kommisssionen i henhold til artikel 38, følger det nemlig allerede entydigt af bestemmelsens ordlyd, at en tjenestemand kun har krav på at få godtgjort sådanne *yderligere* udgifter, der er foranlediget af den midlertidige tjeneste.

Der kan derfor kun siges at foreligge en yderligere udgift, dersom tjenestemanden ikke forud for udstationeringen skulle afholde tilsvarende omkostninger. Følgelig kan kun en objektiv sammenligning af sagsøgerens økonomiske situation før og under hendes udstationering vise, hvorvidt den omtalte betingelse er opfyldt. Som sagsøgeren med rette har fremhævet, kan en sådan sammenligning ikke gå ud på et samle de enkelte poster, som indgår i det samlede beløb, i én »pakke« og herefter sammenligne, hvad der bliver tilbage under stregen; ved en sammenligning må det derimod være korrekt kun at tage *de* dele af lønnen i betragtning, der også er sammenlignelige ud fra deres formål.

Ved denne sammenligning viser det sig, at de krav, der kan gøres gældende i henhold til tjenstemandsvedtægten, dækkes af sagsøgerens kontraktsmæssige krav over for Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde i form af grundløn, husstands- og børnetillæg. Desuden havde sagsøgeren i henhold til kontrakten med Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde krav på tillæg for oversøisk tjeneste, udlandstillæg udbetalt i den nationale valuta, en møbleret bolig gratis til rådighed og endog betaling af hendes udgifter til elektricitet.

Heroverfor er der ikke i tjenestemandsvedtægten hjemmel for en speciel udligning af udgifterne til den bolig, som en tjenestemand skal tage på tjenestestedet i henhold til vedtægtens artikel 20. Når sagsøgeren ud fra en helt igennem fornuftig økonomisk vurdering har opgivet sin bolig i Bruxelles, og har ladet sine møbler, som hun ikke kunne medbringe til Cameroun, opmagasineres *til et lavere beløb*, kan man ikke sige, at der med henblik på boligudgiften er opstået en *yderligere* udgift. I den forbindelse må det også i særlig grad tages i betragtning, at hun samtidig fik stillet en møbleret bolig gratis til sin rådighed på sit nye tjenestested. Ved at opgive sin bolig har hun således i sidste instans opnået en økonomisk fordel svarende til forskellen mellem huslejen og udgifterne ved opmagasineringen. Det er imidlertid ikke den nævnte bestemmelses formål, hvilket allerede fremgår af dens ordlyd, i økonomisk henseende at stille den udstationerede tjenestemand bedre i forhold til

hans hidtidige økonomiske forhold. Bestemmelsen skal kun tage højde for, at udstationeringen ikke medfører en økonomisk set ringere stilling.

Endelig modsvarer den nævnte fordel heller ikke, som sagsøgeren har anført, bortfaldet af udlandstillægget. Bortset fra, at det ikke under den mundtlige forhandling entydigt kunne klarlægges, om sagsøgeren, der har fransk statsborgerskab, havde fået udbetalt et sådant tillæg indtil hun blev udstationeret, skal jeg hertil kun bemærke, at formålet med udlandstillægget, som Domstolen har fastslået i sagerne 21/74 (dom af 20. 2. 1975, Jeanne Airola mod Kommissionen, Sml. 1975, s. 221) og 147/79 (dom af 16. 10. 1980, René Hochstrass mod De europæiske Fællesskabers Domstol, Sml. 1980, s. 3005), er at opveje de særlige byrder og ulemper, som ansættelsen ved Fællesskaberne forvolder tjenestemænd, der ikke har statsborgerskab i den stat, hvor deres tjenestested er beliggende, og som af denne grund er tvunget til at skifte bopæl. Det følger imidlertid af denne formålsbestemmelse vedrørende udlandstillægget, der ikke må forveksles med et boligtilskud, at der ikke længere var grund til at yde dette tillæg, efter at sagsøgeren havde opgivet sin bopæl på tjenestestedet, og efter at de særlige ulemper, f.eks. for oversøisk tjeneste, var blevet udlignet gennem en række andre særlige tillæg, der alt i alt i hvert fald var højere end udlandstillægget.

Det følger af det ovenfor anførte og kan som endnu et argument nævnes, at det taler imod det berettigede i det fremførte krav, at opmagasineringsudgifterne ikke er opstået *som følge af* udstationeringen, men kun *i anledning* af udstationeringen. Det kan imidlertid ikke være bestemmelsens mening og formål at udligne alle økonomiske byrder, der på en eller anden nok så fjern måde hænger sammen med en udstationering; det må kræves — for at afgrænse bestemmelsens anvendelsesområde — at de økonomiske byrder fremtræder som *i tjenestens interesse nødvendige følger af udstationeringen.* Udgifter, der alene er afholdt med det formål at give sagsøgeren en større besparelse, opfylder imidlertid ikke denne betingelse.

3. Sammenfattende skal jeg derfor blot foreslå, at sagsøgte frifindes, og at spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70.